

УДК 342.951:351.74(477)

DOI: <https://doi.org/10.32631/pb.2020.3.07>

ВЛАДИСЛАВ ВАСИЛЬОВИЧ КОЛІСНІЧЕНКО,

кандидат педагогічних наук,
Харківський національний університет внутрішніх справ;

 <https://orcid.org/0000-0003-4896-7889>;

ОЛЕКСАНДР АНАТОЛІЙОВИЧ СОКОЛОВ,

Харківський національний університет внутрішніх справ;

 <https://orcid.org/0000-0002-9738-5378>

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ЛІЦЕНЗУВАННЯ ОХОРОННОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МВС УКРАЇНИ

Стаття має оглядовий характер та присвячена особливостям правового регулювання ліцензування охоронної діяльності. Наведено нормативно-правові акти, які регулюють ліцензування охоронної діяльності. Установлено перелік документів, які подаються для отримання ліцензії. Досліджено особливі кадрові, організаційні, технологічні вимоги до охоронних фірм.

Ключові слова: ліцензування, охоронна діяльність, правове регулювання, ліцензійні умови, державне регулювання.

Оглядова стаття

Постановка проблеми

Серед видів господарської діяльності надання послуг з охорони відзначається підвищеною небезпекою. Адже охоронці під час виконання своїх трудових обов'язків можуть зазнати напад з боку тих, хто посягає на охорнюване майно.

Належне правове регулювання цього виду господарської діяльності повинно забезпечити як захист майна, життя і здоров'я замовника від протиправних посягань, так і безпеку працівників охоронної фірми. Засобом забезпечення якісного надання послуг з охорони є контроль за відповідністю охоронної фірми встановленим ліцензійним вимогам. Саме тому вивчення особливостей правового регулювання ліцензування охоронної діяльності є актуальною темою наукового дослідження.

Стан дослідження проблеми

Надання охоронних послуг неодноразово ставало предметом дослідження учених у сфері адміністративного права. Зокрема, О. М. Єщук вивчала адміністративну діяльність органів внутрішніх справ щодо охорони права власності [1; 2]. Специфіку надання охоронних послуг та правовий статус підприємств, які надають такі послуги, досліджував В. І. Курило [3]. Правовий статус державних і недержавних суб'єктів охоронної діяльності вивчав М. В. Завальний [4]. Специфіку надання охоронних послуг Державною службою охорони МВС України вивчав О. П. Угровецький [5].

Адміністративно-правові засади охоронної діяльності стали предметом дослідження І. В. Міщук [6].

У працях названих науковців іноді висвітлюються окремі проблеми ліцензування охоронної діяльності. Водночас відсутнє комплексне спеціальне дослідження цієї проблеми.

Мета і завдання дослідження

Метою статті є визначення особливостей правового регулювання ліцензування охоронної діяльності.

Завданнями статті є:

- визначення поняття охоронної діяльності та її ліцензування;
- надання характеристики нормативно-правовим актам, які регулюють ліцензування охоронної діяльності;
- встановлення особливостей ліцензування охоронної діяльності порівняно з ліцензуванням інших видів діяльності.

Наукова новизна дослідження полягає у визначенні особливостей адміністративно-правового регулювання ліцензування охоронної діяльності в Україні.

Виклад основного матеріалу

Проблеми здійснення охоронної діяльності неодноразово ставали предметом дослідження науковців. Дослідники та законодавство по-різному визначали поняття охоронної діяльності. Згідно з абз. 1 ч. 1 ст. 1 Закону

України «Про охоронну діяльність» охоронна діяльність визначається як надання послуг з охорони власності та громадян. В. І. Курило визначає послуги з охорони власності та охорони громадян як вид господарської діяльності, який за своїм суб'єктним складом і змістом є цивільно-правовими зобов'язальними правовідносинами і здійснюється на підставі законодавчих та інших нормативно-правових актів або державних ліцензій на право надання послуг з охорони власності, крім окремих особливо важливих об'єктів права державної власності, та охорони громадян [3, с. 146]. О. П. Угровецький вважає, що послуги з охорони власності та забезпечення особистої безпеки громадян – це вид адміністративно-правових відносин, який за своїм суб'єктним складом і змістом є зобов'язальними правовідносинами і здійснюється на підставі законодавчих, інших нормативно-правових актів [5, с. 98]. О. М. Єщук розглядає охоронну діяльність як діяльність суб'єктів господарювання з метою забезпечення безпеки фізичних осіб та охорони права власності на договірних засадах [1, с. 109]. Враховуючи наведені вище визначення окремих дослідників, можемо запропонувати власне визначення охоронної діяльності як діяльності суб'єктів господарювання з охорони власності та забезпечення особистої безпеки громадян, яка здійснюється на підставі ліцензії, що видається уповноваженим органом, та регулюється нормами чинного законодавства.

Існують доктринальні та законодавче визначення ліцензування. Згідно з п. 6 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про ліцензування видів господарської діяльності» ліцензування – це засіб державного регулювання провадження видів господарської діяльності, спрямований на забезпечення безпеки та захисту економічних і соціальних інтересів держави, суспільства, прав та законних інтересів, життя і здоров'я людини, екологічної безпеки та охорони навколишнього природного середовища¹. О. М. Єщук зазначає, що ліцензування охоронної діяльності є засобом державного регулювання господарської діяльності з надання охоронних послуг шляхом установлення вимог до суб'єктів господарювання, які займаються такою діяльністю, та контролю за їх дотриманням як під час отримання ліцензії, так і в процесі здійснення

господарської діяльності [2, с. 257]. Ми погоджуємося з визначенням ліцензування охоронної діяльності, запропонованим О. М. Єщук.

І. В. Міщук зазначає, що до суб'єктів охоронної діяльності насамперед належать такі установи, як поліція охорони, ДСО при МВС України та структури приватної охоронної діяльності. До форм адміністративної діяльності ДСО при МВС України можна віднести організаційні заходи, вчинення організаційно-технічних і матеріальних дій та видання індивідуальних актів. Поліція охорони проводить охорону об'єктів права державної власності у випадках і порядку, визначених законом та іншими нормативно-правовими актами, а також здійснює охорону фізичних осіб та об'єктів права приватної та комунальної власності на договірних засадах; щодо приватних охоронних установ, то вони здійснюють охоронну діяльність лише на договірних засадах [6, с. 187].

Правову основу ліцензування охоронної діяльності МВС України становлять законодавчі та підзаконні акти, зокрема закони України «Про охоронну діяльність», «Про ліцензування видів господарської діяльності», постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження переліку органів ліцензування» та «Про затвердження Ліцензійних умов провадження охоронної діяльності».

Згідно зі ст. 7 Закону України «Про охоронну діяльність» ліцензування охоронної діяльності здійснюється у порядку, визначеному Законом України «Про ліцензування видів господарської діяльності» (далі – Закон № 222-VIII). Згідно із п. 30 ч. 1 ст. 7 Закону № 222-VIII охоронна діяльність підлягає ліцензуванню. Закон № 222-VIII установлює загальні вимоги до документів, які подаються для ліцензування будь-якого виду господарської діяльності, порядок розгляду поданих документів, підстави для відмови у видачі ліцензії та строк прийняття рішення про її видачу. Також закріплено підстави для зупинення, відновлення та анулювання ліцензії, порядок та особливості здійснення нагляду за дотриманням ліцензійних умов. Особливості юридичної відповідальності за порушення законодавства у сфері ліцензування під час провадження господарської діяльності також передбачено у Законі № 222-VIII². Норми Закону № 222-VIII стосуються будь-якого суб'єкта господарювання, який бажає отримати ліцензію на здійснення

¹ Про ліцензування видів господарської діяльності : Закон України від 02.03.2015 № 222-VIII // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/222-19> (дата звернення: 21.08.2020).

² Про охоронну діяльність : Закон України від 22.03.2012 № 4616-VI // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4616-17> (дата звернення: 21.08.2020).

певного виду господарської діяльності. Водночас підзаконні нормативно-правові акти передбачають особливі вимоги для отримання ліцензії на здійснення охоронної діяльності.

М. В. Завальний стверджує, що специфіка ліцензування охоронної діяльності зумовлена наявністю підвищеного ризику для життя і здоров'я працівників, які виконують охоронні функції на об'єктах, що охороняються, та під час охорони фізичних осіб. Відповідно всі питання, пов'язані з охороною праці та технікою безпеки під час виконання працівниками охоронних підприємств охоронних функцій, необхідно розглядати насамперед через призму підвищеної загрози для життя і здоров'я конкретного працівника під час виконання ним трудових обов'язків з охорони як об'єктів, так і фізичних осіб [4, с. 135]. Враховуючи рівень небезпеки здійснення такої діяльності, ліцензійні умови повинні містити відповідні організаційні й технологічні вимоги, які б зводили до мінімуму можливість завдання шкоди здоров'ю працівників організацій, які надають охоронні послуги.

Відповідно до п. 11 Переліку органів ліцензування, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 5 серпня 2015 року, МВС України видає ліцензії на здійснення охоронної діяльності¹. О. М. Єщук наголошує на тому, що ліцензування охоронної діяльності недержавних охоронних підприємств належить до адміністративної діяльності органів внутрішніх справ [1, с. 108]. Отже, саме МВС України приймає і розглядає документи для отримання ліцензії на здійснення охоронної діяльності.

Специфіка ліцензування охоронної діяльності встановлена у постанові Кабінету Міністрів України «Про затвердження Ліцензійних умов провадження охоронної діяльності» від 18 листопада 2015 р. (далі – Ліцензійні умови).

Відповідно до п. 4 Ліцензійних умов охоронну діяльність можуть провадити на всій території України юридичні особи, а також фізичні особи - підприємці на підставі ліцензії за наявності матеріально-технічної бази, необхідної для провадження такої діяльності, та за умови виконання такими особами органі-

заційних, кадрових і технологічних вимог, передбачених цими Ліцензійними умовами². Отже, специфіка ліцензування охоронної діяльності полягає в наявності особливих організаційних, кадрових і технологічних вимог до суб'єктів господарювання, які бажають займатися такою діяльністю.

Відповідно до ч. 1 ст. 11 Закону № 222-VIII здобувач ліцензії подає до органу ліцензування заяву про отримання ліцензії³. Окрім того, п. 6 Ліцензійних умов передбачає особливий перелік документів, які належить додавати до заяви про отримання ліцензії на здійснення охоронної діяльності. Згідно з абз. 2 п. 6 Ліцензійних умов до органу ліцензування подаються відомості про кваліфікацію персоналу охоронної фірми. Зокрема, щодо фахівця з організації заходів охорони подаються документи, які підтверджують його освіту і стаж роботи, проходження особою психіатричного огляду та профілактичного наркологічного огляду, відсутність в особі обмежень за станом здоров'я для виконання функціональних обов'язків. Також додаються копія паспорта громадянина України та копія трудового договору або витяг із трудової книжки особи, завірені суб'єктом господарювання. Відповідно до абз. 3 п. 6 Ліцензійних умов, щодо персоналу охорони надаються ті ж самі документи, які передбачені для фахівця з організації заходів охорони, а також список персоналу охорони на дату подання заяви про отримання ліцензії за встановленою формою, підписаний керівником здобувача ліцензії або уповноваженою ним особою. Окрім того, до заяви додаються відомості про засоби провадження охоронної діяльності, а саме відомості про наявність спеціальних засобів, за встановленою формою та відомості про наявність транспорту реагування.

У п. 7 Ліцензійних умов встановлено організаційні вимоги для отримання ліцензії на здійснення охоронної діяльності. Вони передбачають, зокрема, надання послуг з охорони на підставі письмових цивільно-правових договорів та ведення обліку таких договорів.

² Про затвердження Ліцензійних умов провадження охоронної діяльності : Постанова Кабінету Міністрів України від 18.11.2015 № 960 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/960-2015-п> (дата звернення: 21.08.2020).

³ Про ліцензування видів господарської діяльності : Закон України від 02.03.2015 № 222-VIII // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/222-19> (дата звернення: 21.08.2020).

¹ Про затвердження Переліку органів ліцензування та визнання такими, що втратили чинність, деяких постанов Кабінету Міністрів України : Постанова Кабінету Міністрів України від 05.08.2015 № 609 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/609-2015-п> (дата звернення: 21.08.2020).

У цих договорах повинна бути передбачена норма про відшкодування завданої шкоди внаслідок неналежного виконання охоронною фірмою своїх зобов'язань перед замовником. Про факти припинення правопорушень стосовно персоналу охорони, майна або фізичних осіб, які охороняються, застосування заходів фізичного впливу працівники охоронної фірми повинні повідомляти співробітників Національної поліції¹. Зазначимо, що ці вимоги спрямовані на забезпечення законних інтересів замовника та виконавця під час надання охоронних послуг. Також вони сприяють забезпеченню правопорядку, встановлюючи порядок взаємодії між поліцією та охоронною фірмою.

Вивчаючи вимоги до персоналу організації, яка надає послуги з охорони, зауважимо, що п. 17 Ліцензійних умов встановлено, що персоналом охорони можуть бути дієздатні громадяни України, які досягли 18-річного віку, пройшли відповідне навчання або професійну підготовку, уклали трудовий договір із суб'єктом охоронної діяльності і входять до його штату. Згідно із п.14 Ліцензійних умов до штату суб'єкта охоронної діяльності, його філії, іншого відокремленого підрозділу має входити фахівець (фахівці) з організації заходів охорони. Зазначений фахівець повинен мати вищу освіту і стаж роботи у слідчих або оперативних підрозділах, або стаж не менше трьох років на командних посадах строювих частин та навчальних закладів Збройних сил України, або стаж роботи на керівних посадах суб'єкта охоронної діяльності не менше трьох років. Також допускається, щоб такий фахівець мав юридичну освіту і стаж роботи за спеціальністю в охоронному підприємстві не менше трьох років². Такі вимоги зумовлені складністю завдань, які будуть поставлені перед цим фахівцем, та рівнем відповідальності за їх виконання.

Вимоги до охоронців дещо інші. Відповідно до п. 15 Ліцензійних умов охоронці повинні входити до штату суб'єкта охоронної діяльності та залежно від об'єкта, що охороняється, відповідати кваліфікаційним вимогам, визначеним Наказом Мінпраці «Про затвердження Випуску 1 «Професії працівників, що є загальними для всіх видів економічної діяльності» Довідника кваліфікаційних характеристик

професій працівників» (далі – Довідник) від 29 грудня 2004 р. № 336. Рівень відповідності кваліфікаційним вимогам документально підтверджується згідно із законодавством. Звернемо увагу на вимоги до охоронців, установлені цим Довідником.

Як передбачено Довідником, кваліфікаційні вимоги до охоронця передбачають наявність повної загальної середньої освіти та професійно-технічної освіти або повної загальної середньої освіти та професійної підготовки на виробництві, без вимог до стажу роботи. В іншому варіанті кандидат на посаду охоронця повинен мати стаж роботи за професією (службовою діяльністю), пов'язаною із захистом громадського порядку, боротьбою зі злочинністю, охороною об'єктів та майна, від 1 до 4 років. Охоронець повинен знати чинне законодавство, стандарти, накази, розпорядження, інструкції з охоронної діяльності; організаційні вимоги до охорони об'єктів, службові інструкції, що встановлюють порядок охорони об'єкта, доступу та допуску осіб до матеріальних та інших цінностей; тактико-технічні характеристики та правила використання охоронної сигналізації та інше³. Установлені вимоги спрямовані на якісне виконання працівником своїх обов'язків з охорони майна та забезпечення особистої безпеки особи.

Технологічні вимоги до охоронної фірми встановлені у пунктах 19 і 20 Ліцензійних умов. Вони передбачають, що пункт централізованого спостереження повинен забезпечувати цілодобовий режим чергування операторів такого пункту, наявність транспорту реагування, ведення електронного журналу реєстрації подій. Пункт повинен бути обладнаний резервною персональною електронною обчислювальною машиною, а також джерелом безперебійного резервного живлення. Пункт централізованого спостереження повинен розташовуватись у нежилому приміщенні і бути обладнаний системою цілодобової аудіореєстрації звукового фону операційного залу, системою відеоспостереження за операційним залом, а також аудіовідеопереговорним пристроєм і засобами технічної укріпленості, які унеможливають доступ до приміщення пункту централізованого

¹ Про затвердження Ліцензійних умов провадження охоронної діяльності : Постанова Кабінету Міністрів України від 18.11.2015 № 960 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/960-2015-p> (дата звернення: 21.08.2020).

² Там само.

³ Про затвердження Випуску 1 «Професії працівників, що є загальними для всіх видів економічної діяльності» Довідника кваліфікаційних характеристик професій працівників : Наказ М-ва праці та соц. політики від 29.12.2004 № 336 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0336203-04> (дата звернення: 21.08.2020).

спостереження сторонніх осіб¹. Установлені вимоги спрямовані на технічне забезпечення виконання охоронцями своїх професійних обов'язків.

Критично досліджуючи правове регулювання ліцензування охоронної діяльності МВС України, науковці пропонують внести певні зміни у законодавство. О. М. Єщук стверджує, що наділення МВС України повноваженнями органу ліцензування у сфері надання охоронних послуг з початку здійснення цього виду підприємницької діяльності викликало широку дискусію у правоохоронних колах та серед підприємців, які надають такі послуги. На ринку таких послуг підрозділи Державної служби охорони при МВС України виступають суб'єктами з надання охоронних послуг. Тому очевидно, що ДСО є конкурентом недержавних охоронних підприємств. А вони здійснюють надання охоронних послуг на підставі ліцензії, що видається їм МВС України, тобто органом, підрозділи якого є їх конкурентом на такому ринку. Поєднання однією особою функцій органу ліцензування, контролюючого органу та конкурента на ринку однорідних послуг потенційно ставить під сумнів неупередженість такого державного органу під час розгляду заяв суб'єктів підприємницької діяльності про видачу ліцензій на право надання послуг з охорони власності та громадян. У процесі контрольної діяльності за дотриманням умов і правил підприємницької діяльності з надання охоронних послуг також може виявитися упередженість контролюючого органу в питаннях нагляду за дотриманням Ліцензійних умов недержавними охоронними підприємствами [2, с. 258].

В. І. Курило, підтримуючи думку О. М. Єщук, обґрунтовує доцільність надання повноважень щодо видачі ліцензій на право надання послуг з охорони власності та охорони громадян Міністерству юстиції України чи Державному комітету України з питань регуляторної політики та підприємництва. Науковець також пропонує покласти на Мін'юст контроль за цим видом підприємницької діяльності з обов'язковим залученням до перевірок спеціалістів Державної служби охорони при МВС України. Дослідник вважає, що в такому разі буде усунуто негативні наслідки поєднання

однією особою функцій ліцензійного та контролюючого органу і конкурента на ринку охоронних послуг для суб'єктів підприємницької діяльності з надання послуг з охорони власності та охорони громадян [2, с. 258]. Таким чином, пропозиції науковців стосуються заміни органу ліцензування охоронної діяльності. Такі функції пропонується передати від МВС України до Міністерства юстиції України або регуляторного органу у сфері підприємництва.

Висновки

Охоронну діяльність можна визначити як надання суб'єктами господарювання послуг з охорони власності та забезпечення особистої безпеки громадян, яке здійснюється на підставі ліцензії, що видається уповноваженим органом, та регулюється нормами чинного законодавства. Ліцензування охоронної діяльності – це засіб державного регулювання господарської діяльності з надання охоронних послуг шляхом установлення вимог до суб'єктів господарювання, які займаються такою діяльністю, та контролю за їх дотриманням як під час отримання ліцензії, так і в процесі здійснення господарської діяльності.

Специфіка адміністративно-правового регулювання ліцензування охоронної діяльності полягає ось у чому.

1. Органом ліцензування є Міністерство внутрішніх справ України.

2. Ліцензійні умови встановлюють особливі вимоги до пакета документів, який необхідно додавати до заяви для отримання ліцензії на здійснення охоронної діяльності. Такі документи повинні підтверджувати відповідність персоналу охорони встановленим вимогам, а також відображати наявність спеціальних засобів транспорту реагування.

3. Ліцензійні умови передбачають особливі кадрові, організаційні та технологічні вимоги до суб'єкта підприємництва, який бажає отримати ліцензію на здійснення охоронної діяльності. Кадрові вимоги стосуються рівня освіти і стажу роботи персоналу охорони. Організаційні вимоги передбачають укладення цивільних договорів охорони та взаємодію з поліцією. Технологічні вимоги встановлюють перелік обладнання, яке повинно використовуватися в процесі надання охоронних послуг.

Пропозиції науковців щодо удосконалення правового регулювання ліцензування охоронної діяльності полягають у передачі повноважень з видачі ліцензій на здійснення охоронної діяльності від МВС України до Міністерства юстиції України або регуляторного органу у сфері підприємництва.

¹ Про затвердження Ліцензійних умов провадження охоронної діяльності : Постанова Кабінету Міністрів України від 18.11.2015 № 960 // БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/960-2015-p> (дата звернення: 21.08.2020).

Список бібліографічних посилань

1. Єщук О. М. Зміст адміністративної діяльності ОВС щодо охорони права власності. *Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ*. 2009. № 45. С. 106–110.
2. Єщук О. М. Механізм адміністративно-правового регулювання охоронної діяльності. *Держава і право. Юридичні і політичні науки*. 2010. № 47. С. 255–258.
3. Курило В. І. Суб'єкти з надання послуг з охорони майна та фізичних осіб. *Економіка та право*. 2002. № 3 (4). С. 142–147.
4. Завальний М. В. Правовий статус державних та недержавних суб'єктів охоронної діяльності в Україні. *Форум права*. 2016. № 4. С. 133–139. URL: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2016_4_23.pdf (дата звернення: 21.08.2020).
5. Угровецький О. П. Правове регулювання організації діяльності Державної служби охорони при МВС України. *Право і безпека*. 2004. № 3, т. 3. С. 96–98.
6. Міщук І. В. Адміністративно-правові засади охоронної діяльності. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2020. № 4. С. 185–187. URL: http://www.lsej.org.ua/4_2020/45.pdf (дата звернення: 21.08.2020).

Надійшла до редколегії 25.08.2020

КОЛИСНИЧЕНКО В. В., СОКОЛОВ А. А. АДМИНИСТРАТИВНО-ПРАВОВЫЕ ОСНОВЫ ЛИЦЕНЗИРОВАНИЯ ОХРАННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ МВД УКРАИНЫ

Статья имеет обзорный характер и посвящена особенностям правового регулирования лицензирования охранной деятельности. Приведены нормативно-правовые акты, регулирующие лицензирование охранной деятельности. Установлен перечень документов, представляемых для получения лицензии. Исследованы особые кадровые, организационные, технологические требования к охраняемым фирмам.

Ключевые слова: лицензирование, охранная деятельность, правовое регулирование, лицензионные условия, государственное регулирование.

KOLISNICHENKO V. V., SOKOLOV O. A. ADMINISTRATIVE AND LEGAL PRINCIPLES OF LICENSING THE SAFEGUARDING ACTIVITY OF THE MINISTRY OF INTERNAL AFFAIRS OF UKRAINE

The article has an overview character and is focused on the peculiarities of legal regulation of licensing of safeguarding activity. The essence of safeguarding activity has been determined. The concept of licensing the safeguarding activity has been suggested. Legislative acts and by-laws regulating the licensing the safeguarding activity have been provided. Safeguarding activity can be defined as the provision of services for the protection of property and personal security of citizens by business entities. Such provision is carried out on the basis of a license issued by an authorized agency and regulated by the norms of the current law. Licensing of safeguarding activity is a mean of state regulation of economic activity for the provision of safeguarding services by setting requirements for business entities engaged in such activities, and monitoring their compliance both during obtaining a license and in the course of economic activity. The Ministry of Internal Affairs of Ukraine is the agency authorized to review documents for obtaining a license to carry out safeguarding activity.

The peculiarities of obtaining a license to provide services for the protection of property, life and health of a person have been established. The specificity of licensing safeguarding activity is due to the increased risk to life and health of employees who perform safeguarding functions at protected facilities and while the protection of individuals.

Among the features of licensing safeguarding activity it is necessary to indicate personnel, organizational and technological requirements for safeguarding companies. The list of documents submitted to the Ministry of Internal Affairs of Ukraine by the applicant for a license to provide safeguarding services has been determined. The authors have provided characteristics of qualification requirements to personnel of safeguarding company. The organizational requirements for the licensee have been determined. These requirements consist in the availability and accounting civil contracts for the provision of safeguarding services and the procedure for interaction with the police. Technological requirements establish the list and characteristics of the equipment, which should be used by the safeguarding company in accomplishing the tasks.

The authors have provided propositions to amend the current legislation regulating the licensing of safeguarding activity to change the licensing authority.

Key words: licensing, safeguarding activity, legal regulation, licensing conditions, state regulation.